CEZARINA ADAMESCU

POVESTEA FIULUI PRIBEAG

(Lc. 15.11-32)

-istorisiri biblice versificate-

Editura ARIONDA
2006

Desenul copertei:
„Fiul Risipitor" după Murillo

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
ADAMESCU, CEZARINA
Povestea fiului pribeag/ Cezarina Adamescu – Galați
Arionda, 2006

ISBN (10): 973-8349-18-4
ISBN (3): 978-973-8349-18-6

821.135.1-1

DEDICAȚIE:

Scumpei mele MARTA COZMIN, cu adâncă prețuire,
dincolo şi deasupra.

(C.A.)

MOTO:

„Unde pleci prietene, să duci solie?
În țara de peste apă, în ostrovul din aer,
în tărâmul de dincolo de pământ?
Unde porneşti să semeni, dar ce să culegi
în tărâmurile alterne,când nuferii, vântul şi lutul
sunt numai în tine, surpate adânc,
iar dintre hotarele tale cum oare să ieşi, încotro?”

(Alexandru MIRAN)

POVESTEA FIULUI PRIBEAG

POVESTITOR I:

A fost odată pe-un meleag
un tată ce n-avea mai drag
decât, în casă, doi feciori
frumoşi şi mândri ca doi sori.
Când din privire îi pierdea
de dragul lor se moleşea.
Iar pentru ei munci cu sârg
s-adune roadele în pârg.
Şi strânse-avere pentru fii
atâta, că-i îmbogăți.

*

Sătul de traiu-ndestulat
Mezinul, fiul preferat
îi zise într-o bună zi:

MEZINUL:

-Degeaba noi te-om moşteni
când dumneata n-o să mai fii.
Eu astăzi, tată-ți cer anume
tot ce-i al meu, să plec în lume
şi să colind în lung şi-n lat
fiindcă socot c-aşa mi-e dat
să mă distrez şi să trăiesc
nu-n sat aici să-mbătrânesc;
cu muncile să mă spetesc.

În locu-acesta strâmt şi mic

Mă simt de parcă sunt nimic.
Eu vreau să mă eliberez,
de-aceea, tată, eu citez
să-ți cer averea mea, în fine,
doar partea ce mi se cuvine,

POVESTIROR I:

grăit-a fiul cel rebel
spre tatăl, împietrit în el
ce sta ca mut de întristare
că-i pleacă fiu-n depărtare,
de n-o mai şi nimic de dânsul.
Pe tată îl cuprinse plânsul
şi-l zgudui atât de crunt
că se trezi curând cărunt.
de grea durere-nvinețit
că fiul mic l-a părăsit.

*

Şi tatăl aştepta în prag,
după copilul său cel drag
plecat departe şi pribeag.
El nopți în şir plângea amar
mereu cu inima pe jar,
căci presimțea că-i este greu
spunând în gând:

TATĂL:

„Copilul meu,
întoarce-te din nou în sat
în casa de-unde ai plecat
căci eşti iubit şi respectat
şi de părinți eşti aşteptat.”

POVESTITOR I:

Aşa sunt toți părinții, trişti
când fiii umblă prin restrişti.
Dar biata mamă, cum să-i scoți
din inimă durerea, poți?
Căci e secundă-n zi să treacă
cu gândul ea să nu-l petreacă?
Plângea cu lacrimi mari, fierbinți
rugându-se pe rând, la sfinți.

Nu s-a uscat obrazu-n vânt
căci şanţuri mari săpau adânc,
iar zâmbetul i s-a-mpietrit
visându-şi fiul chinuit.
Şi inima din piept şi-o frânge
Gândind că n-are cum a-şi strânge
la pieptul său duios de mamă
odorul dus spre altă vamă.

Scriptura nu ne-o pomeneşte
dar mama tristă-n veci trăieşte,
când fiul nu e lângă ea
să-i mângâie durerea grea.
Şi îl aşteaptă neîncetat
să vină viu, nevătămat
să îi deschidă larg portiţa
şi sărutându-i mânuşiţa
să-i spună: „Bine te-am găsit,
Măicuţă dragă, am venit!”

*

POVESTITOR II:

În vremea asta feciorașul
găsindu-şi pe-alte căi făgaşul,
prin ţări străine colinda
şi-averea-ntreagă-şi risipea
în jocuri, cânt, uşoare treceri
în chef, desfrâu şi în petreceri,
El vru să se elibereze
dar s-a trezit făr' să viseze
înlănţuit de-al său păcat,
acest pribeag, naiv băiat.

POVESTITOR I:

Dar mulţi flăcăi fac azi ca el
greşind în cel mai groaznic fel
şi irosindu-şi tinereţea,
rămân la urmă cu tristeţea,
încrezători prea mult în sine
rămân c-o aprigă ruşine,

flămânzi şi goi şi părăsiţi
printre străini, săraci lipiţi.

Nu pot părinţii, chiar de vor
să-i apere cu viaţa lor.
Dar cel mai tare-i arde-un dor
de maica sfântă din pridvor
cu-obrazul ud, cu suflet frânt
şi cu privirea în pământ.

*

POVESTOTOR II: Şi ani trecură, ba destui;
câţi or fi fost, nu ştiu să spui,
dar iacă, nu mai pot să tac,
căci fiul se trezi sărac.
În ţara-aceea, care-o fi?
O cruntă foamete veni.
Iar fiul neavând nici bani
intră argat la bogătani.
Şi turmele de porci păzea
iar de flămând ce el era
tainul porcilor poftea.
Măcar o roşcovă de ros
el ar fi fost prea bucuros.
Aşa trăia în viaţă-amară
făcându-şi neamul de ocară.

POVESTITOR I: Deodată se trezi, în fine,
şi parcă <u>îşi intră în sine,</u>
spunând:

MEZINUL: Şi slugile o duc mai bine
în casa tatălui, vezi bine.
Eu pun chezaş chiar viaţa mea,
mă voi trezi, m-oi ridica
şi-am să mă-ntorc, pe legea mea,
părintelui să-i spun aşa:
-Eu tată, am păcătuit,
şi ştiu c-am fost nesăbuit,
căci am plecat cum mi-a fost vrerea

şi iute-am risipit averea.
Părinte, am călcat cuvântul
şi încotro bătut-a vântul
plecat-am fără să ascult.

Greşit-am, tată, foarte mult,
nu mai sunt vrednic, asta ştiu,
să mă socot că-s al tău fiu.
Dar teafăr sunt, rămas-am viu
şi slugă vreau măcar să-ți fiu.

Regret de-atuncea foarte tare
că am căzut din ascultare.
Eu sunt căit şi-ți cad-nainte
şi hainele-ți sărut, că-s sfinte,
şi îți sărut şi dreapta, iată.
Mi-e inima prea tulburată,
dar iartă-mă din suflet, tată
c-am fost cu mintea-ntunecată.

POVESTITOR II: Cu-aceste vorbe se muncea
în timp ce roşcove mânca,
în gând cu tatăl iubitor,
feciorul neascultător.

*

POVESTITOR II: Şi fiul, chiar de-a doua zi
spre casă înapoi porni,
c-o trăistuță în spinare
stârnind tot colbul pe cărare.

Şi fu ca-n visuri de frumoasă
cărarea la întors acasă,
căci el vedea cu ochii minții
cum îl aşteaptă-n prag părinții,
ba chiar şi fratele mai mare
înveşmântat în sărbătoare.

POVESTITOR II: El îi vedea cu ochiul treaz
simțind că-i cade pe grumaz
şi-i spune: frate, haide, lasă,
e bine c-ai venit acasă,

căci tu destul ai suferit
fiind străin şi urgisit.

Şi chiar dacă era flămând
el mulțumire-avea în gând,
deşi desculț şi zdrențuit,
era aproape fericit.
Iar când se-apropie de sat
murdar de praf de-atât umblat,
spunea cu glasul sugrumat:
că: „nicăieri nu-i ca acasă
şi de necazuri nu-mi mai pasă.”
Având păreri de rău în glas
mai spuse fiul de pripas:

MEZINUL: -Şi chiar de-o fi de-acum să mor
eu nu mai plec rătăcitor.
Căci inima nu mă mai lasă
să stau departe de-a mea casă.
De-acum, nimic nu ne desparte
căci mi-e de-ajuns şi-avut-am parte
de mulți străini ce buni s-au dat
şi-averea toată mi-au mâncat!

POVESTITOR I: Pe când tot astfel medita
mereu mai mult se-apropia.
Dar îl mustra un cuget drept
şi inima să-i spargă-n piept,
de-acea emoție firească
că-i lângă casa părintească.

*

POVESTITOR II: Aproape-orbit de plâns şi chin
şi făr-ostoi şi făr' alin
stătea tătucul cu-ntristare
cu ochii pironiți în zare,
doar-doar odrasla şi-o vedea
întors din nou la casa sa.
Când nici nădejdi nu mai avea,
cu dorul care îl seca
privea în gol de ani întregi
iubirea lui, tu o-nțelegi?

POVESTITOR I: Şi când stătea în zori de zi
pe fiul iată că-l zări.
Să creadă mai că nu-i venea
şi-aproape nu-l recunoştea,
cu toate că-i dusese dorul
căci prea schimbat era feciorul,
de slab cum arăta acum
şi-aproape leşinat în drum,
murdar, în straiul peticit
desculț şi foarte obosit.

POVESTITOR II: Şi îl cuprinse mila-ndată
de-acest fecior plecat odată…
Şi alergă în depărtare
să-i iasă în întâmpinare.
Dar la-nceput, ați priceput,
aproape nu l-a cunoscut.

Rămase tatăl uluit
de cât era de zdrențuit,
cum slab şi plin de răni, flămând
mergea pe cale şchiopătând…
Dar bucuros ca în extaz,
îi cade tatăl pe grumaz
îmbrățişându-l pe fecior
şi zise:

TATĂL: -Pot de-acum să mor,
căci visul mi s-a împlinit.
Iar feciorașul rătăcit
s-a-ntors de-acum, sunt fericit.

POVESTITOR I: Şi slugilor dădu poruncă:

TATĂL: -Tăiați vițelul gras, s-ajungă
şi scoateți vin din poloboc,
ca să ciocnim, să dăm noroc.
Să bem şi să ne veselim,
familia s-o întregim.
Şi scoateți iute, straie noi,
să-l îmbrăcați, iar mai apoi,

să-l încălțați, şi fără preget
inelu-i aşezați în deget.
Căci a fost mort şi-acum e viu
rătăcitorul nostru fiu.
S-a-ntors la tatăl, pocăit
eu l-am iertat şi l-am primit.
Şi vreau să afle-ntregul sat
că fiul mi-am recîştigat.

POVESTITOR II: Curând, aproape de-nserat
se-ntoarse celălalt băiat,
venea trudit de la arat,
de la arat şi semănat.
Când auzi ce veselie
e-n casa-aceea, vru să ştie
şi iute întrebă o slugă:

SLUJITORUL: -Stăpâne,
POVESTITOR II: spuse sluga-ndată,
motiv de bine ni se-arată
căci frățiorul cel pribeag
s-a-ntors la tatăl vostru drag.
Iar tatăl l-a îmbrățişat,
dădu poruncă să-l îmbrace
şi cep dădu la polobace,
să curgă-n râuri-râuri vinul
căci s-a sfârşit de-acuma chinul
iar aştepatarea-avu un rost
întors din aspre pribegii,
şi tatăl are iar doi fii.
Şi-i puse-n deget un inel
ca să se bucure cu el,
inelul casei cu sigil
păstrat de când era copil…

POVESTITOR I: Da-n loc de mare bucurie
căzu frățâne-su-n mânie.
Atât de mult s-a mâniat
şi a gemut şi s-a-ntristat
când a aflat c-acest festin
cu carne grasă şi cu vin

cu veselie, joc şi cânt
că ochii şi-i fixă-n pământ.
El refuză să intre-n casă
să bea cu toți, să stea la masă.
Dar nicidecum n-a dat bineţe,
făcând de ciudă feţe-feţe.
Şi supărat şi ostenit
el de la câmp venind muncit,
rămase-afară gânditor,
al tatălui dintâi fecior.

POVESTITOR I: Iar tatăl când ieşi afară
îl îmbie în casă, dară,
ba îl rugă să-şi lase treaba
şi trist să nu fie degeaba.
Căci vru să-l facă să-nţeleagă
că-i iar familia întreagă;
şi că motiv de bucurie
nu e mai mare dintr-o mie.

FRATELE CEL MARE: -Nu vin…

POVESTITOR I: răspunse atuncea cu glas gros
feciorul tatei furios,
căci eu sunt fiul cel mai mare
şi n-am ieşit din ascultare.
Ba niciodată n-am plecat
Departe de ogor şi sat.
Eu ţi-am slujit cu vrednicie
întreaga viaţă pe moşie,
iar pentru mine niciodat'
vreun ied tu n-ai sacrificat,
ca să mă veselesc şi eu.
Şi martor mi-este Dumnezeu,
că din cuvânt nu ţi-am ieşit
de-aceea-s foarte necăjit.
Pe fiu-acesta, pus pe şagă
ce ţi-a tocat averea-ntreagă
tu l-ai primit, nu l-ai certat,
tăind viţelul îngrăşat.
L-ai aşezat la loc de frunte
şi el a vrut să te înfrunte

trăind doar cu femei uşoare.
Dreptate e aceasta, oare?
Căci numele ți-a necinstit,
dar eu cu ce ți-oi fi greşit?
Ți-am fost şi fiu, ți-am fost şi rob,
de-aceea azi te dezaprob,
şi tată, nu mai vreau să ştiu
de tine şi de al tău fiu…

*

TATĂL: -O, fiul meu, să iei aminte,
îs vorbele acestea sfinte:
tu totdeauna eşti cu mine
şi nu ți-a fost chiar foarte bine?
Căci tot ce am este şi-al tău
şi nu se cade să fii rău,
să fii nerecunoscător
cu tatăl tău cel iubitor,
ci, bucură-te, că-n sfârşit,
acasă frate-tu-a venit.

Căci a fost mort iar azi trăieşte,
tu intră şi te veseleşte.
Eu l-am considerat pierit
însă de azi l-am regăsit.

………………………………………..

POVESTITOR I: Eu doar atât mai vreau să-ți spun:
tu care fiu socoți că-i bun?
Cel ce de-acasă n-a plecat
trudind cu-obidă şi bănat
şi cuibărind în suflet rău
invidia pe frate-său?

Cel ce-asculta ce i se cere
păstrând a tatălui avere,
dar când să dea un bob de grâu
mânia şi-a scăpat din frâu?

Şi supărat şi cu-ntristare
n-a fost capabil de iertare?

Sau fiul cel risipitor,
ce-şi părăsi al său obor?
Acel ce zestrea şi-a pierdut
greşind amarnic la-nceput.
Dar care milă a cerut
şi pocăindu-se de rău
se-ntoarse iar la tatăl său,
cerând iertare c-a greşit
într-un moment nechibzuit?...

POVESTITOR II: ***Copile dragă, nu uita***
că Tatăl tău te va ierta
şi-atâta vreau să îți mai spun
că Tatăl nostru este bun.
Că Milostivul Dumnezeu
nu vrea pieirea celui rău,
ci îndreptarea lui căită
recunoscută şi voită.
Că buni şi răi, noi suntem fii,
nemuritori printre cei vii…

***

DOMNUL A DAT ŞI DOMNUL A LUAT
sau

IOV CEL RĂBDĂTOR

CRAINIC I: Am citit în Sfânt Hrisov
despre răbdătorul Iov.
Locuia în Ţara Uţ
pe-un meleag străvechi, micuţ
un om foarte cunoscut
cu renume în ţinut
şi pe placul orişicui:
Iov era numele lui.

CRAINIC II: Şi era desăvârşit,
blând, supus şi preasmerit.
Între fii din Răsărit
Iov era cel mai iubit,
că avea păşuni bogate
şi averi nemăsurate,
turme mari de vite, mii
de catâri şi avuţii.

Mai avea cămile – sute
şi-alte sute de cornute.
Casă mândră-ndestulată
mare, binecuvântată.

CRAINIC I: Omu-acesta era drept
preacurat şi înţelept
şi ferindu-se de rău

se temea de Dumnezeu.

Şi-i iubea pe-ai săi copii:
trei fetițe, şapte fii.

CRAINIC II: Iov – lui Yahve îi jertfea
vite – zeci – din turma sa
ca şi ***ardere-de-tot,***
căci zicea:

IOV: -Aşa socot,
dacă fiii mei iubiți
sunt de diavol ispitiți,
blestemând pe Dumnezeu?
De-aia îi sfințesc chiar eu
şi-aduc aste jertfe sfinte
pe Yahve rugând fierbinte
pe răboj să nu le țină
vreo greşeală sau vreo vină.

*

CRAINIC I: Îns-aşa precum am zis
Însuşi Domnul a permis
diavolului supărat
şi gelos şi necurat
să-l încerce în credință
în răbdare şi-umilință.
Vru chiar sufletul să-l fure
şi să-l facă să abjure,
să profere anateme
şi pe Yahve să-l blesteme
la ceas greu de osteneală
şi de moarte şi de boală
când va fi lipsit de toate,
de puțina sănătate
şi de case, de copii
de întregile-avuții.

CRAINIC II: Prima oară l-a-ncercat
când de turme-a fost prădat.
Mai apoi copiii săi
au pierit cu toți, ca fumul
parcă n-ar fi fost nici unul.

De durere fu curmat,
hainele şi-a sfâşiat
şi răzându-şi capul tot
Iov striga:

IOV: -Aşa socot,
să păcătuiesc nu pot;
DACĂ GOL EU M-AM NĂSCUT
GOL MĂ VOI ÎNTOARCE-N LUT.

CRAINIC I: Poate oare o ființă
să îndure-o suferință
aşa mare şi-aşa grea,
şi nesinchisit să stea?

De atâta supărare
şi cumplită încercare –
căpătând o boală grea,
suferind, se căina,
lacrimi mari pierzând şiroi
pe-o grămadă de gunoi,
răbdător, sărmanul rob
bubele scobind c-un ciob
şi spunea plângând aşa:

IOV: -Dacă bine mi-a fost dat,
DOMNUL FIE LĂUDAT!
tot aşa şi ce e rău
voi primi ca dar al Său.
Căci Acela ce mi-a dat
tot El totul mi-a luat,
fie-I Numele slăvit
pe pământ blagoslovit
şi în ceruri adorat,
FIE BINECUVÂNTAT!

CRAINIC II: Iar nevasta, furioasă
tot bodogănind că-l lasă,
în nesocotința sa
îl povățuia aşa:

NEVASTA: -Blestemă-L pe Dumnezeu
şi-apoi mori!

CRAINIC I: Îl treceau pe Iov sudori
când vedea atâta ură
şi că soața nu-l îndură.

NEVASTA: -Ce aştepți cu gândul dus,
răbdător, cu ochii-n sus?
Nu vezi oare ce-ai pățit
pe Yahve de L-ai slujit?
Leapădă-te imediat
şi-o să mori mai împăcat!

*

CRAINIC II: Aste vorbe prea grozave
socotea că-s mult mai grave
decât totul ce-a pierdut
fiindcă omu-i scos din lut
de Yahve, de Creator
şi în lume trăitor
doar o vreme, doar o clipă
pe a vieții scurt-aripă,
pelerin pe-acest pământ
unde toate pier în vânt
şi se zbate, luptă, până
se întoarce în țărână.

CRAINIC I: Iov tot sta şi medita
şi la Yahve se gândea.
Şi-au venit prieteni – trei
şi la sfat stătură ei.
Iar aceştia, după sfat,
socotindu-l vinovat

tot pe Iov l-au judecat
şi râzând l-au condamnat,
cu mantaua sfâşiată
socotind că-s fără pată.

CRAINIC II:

Şapte zile, şapte nopţi,
dacă stai să le socoţi
au şezut cei trei şi-au plâns
şi-încă nu a fost de-ajuns.
Au zvârlit ţărână-n cer
şi cu glasul auster
ELIFAZ, BLIDAD, ŢOFAN
sfătuiră aşadar
pe smeritul Iov aşa,
doar de s-o îndupleca:

ELIFAZ, BLIDAD, ŢOFAR:

-Domnul Însuşi pedepseşte
pe acel care greşeşte
şi-l încearcă, negreşit
pe acel ce-i prihănit.

*

CRAINIC I:

Grea şi fără de istov
fost-a plângerea lui Iov
blestemând cu glas pierdut
ziua-n care s-a născut.
Geamătul fiindu-i hrana
şi suspinul peste rana
sa, curgându-i ca o apă
din durere se adapă.

Iov plângea al său necaz
susţinut de ELIFAZ,
care, tremurând în glas
spuse:

ELIFAZ:

-Doar atât ţi-a mai rămas,
căci eşti om şi te-ai născut
încercat să fii, pierdut
în păcate şi căinţă
în dureri şi suferinţă.

Dar, ca orice muritor,
de la Domnul ajutor
tu să cauți cu priință
căci eşti firavă ființă!

CRAIANIC I: Iov în plângerile lui
se-adresă tot Domnului:

IOV: -Azi sunt trist, căci nu crezum
că mi-a viața ca un fum,
ca un muc de lumânare
şi ca o firavă floare.
Imediat ce înfloreşte
cade şi se ofileşte.
Ce folos că am fost drept
că-s răpus de rană-n piept
şi nimic nu m-a rămas
decât suflet de pripas…"

N-am tăgăduit nicicând
glasul Domnului cel Sfânt.
N-am călcat a Sa voință
şi-acum zac în neputință.

CRAINIC II: Astfel Iov se tânguia.
ELIFAZ îl asculta.

IOV: -Vreau să aflu negreşit
când şi unde am greşit
de-s lovit în fel şi chip
cum o boabă de nisip
de furtună-i spulberată
şi-n ocean de aruncată.

CRAINIC I: Iov cel deznădăjduit
se plângea că-i urgisit
deşi-n viață a fost drept
şi în toate înțelept.

Şi BLIDAD luă cuvântul
spuse:

BLIDAD: Vorba ta e cum e vântul.
cât de mic ți-e începutul
tot pe-atât de fraged lutul.
Dar sfârşitul fi-va mare
fără de asemănare.
Iar de fiii ți-au greşit
Dumnezeu i-a pedepsit.
Însă, frate, ia aminte
tu la cei de dinainte.
Cercetează-i pe părinți
dac-au fost sau n-au fost sfinți,
căci le tragi păcatul greu
de-a uita pe Dumnezeu
şi-au umblat pe căi greşite
înfruptați din fructe-oprite.
De-aia tu, la rândul tău
te-ai certat cu Dumnezeu.

CRAINIC I: Îi răspunse Iov aşa:

IOV: -Taci şi nu mă cerceta.
Fii mai înțelegător
căci şi tu eşti greşitor.
Cine s-a-ndărătnicit
fără să fi suferit
şi şi-a tras mai abitir
cerul ca pe-un coviltir?
Cine Doamne, s-a tocmit
mânile de mi-a-ntocmit?
Cine m-a lucrat din lut
dinainte de-nceput
când eram de carne-un boț
doar un ghemotoc cu moț?

Pentru ce vrei ca-n țărână
să mă duci, curând de mână?
Oare nu Tu m-ai țesut
din Duh Sfânt suflat pe lut?
Şi în pântece-nchegat
Tu suflare nu mi-ai dat?
La Lumină m-ai chemat
nu şi pentru-a fi iertat?

Ştii adâncul să-l pătrunzi,
Te conjur să îmi răspunzi.
Orice, Doamne, poți să-mi ceri
fiindcă îndoit-mi-oferi.
Chiar de n-am nimic a-ți da
nu-mi lua, Doamne, Mila Ta…

CRAINIC I: Cuvântarea lui ȚOFAR
fu rostită foarte rar:

ȚOFAR: -Oare judecă şi drege
după-a ta fărădegele
Dumnezeu şi-ți răsplăteşte
prea uşor şi prea lumeşte?
Poți doar tu cu harul tău
să-L pătrunzi pe Dumnezeu?
Poți ajunge-n adâncime
numai cu a ta micime?

La a Sa desăvârşire
poți ajunge cu-a ta fire?
Numai Domnu-i fără pată
şi la dreaptă judecată
va chema pe rând pe toți,
să-L împiedici, cum să poți?
Căci e Domn şi totul vede
şi oriunde El purcede.
Inima de-ți pregăteşti
şi la Domnul te gândeşti
fugi de-acele făr'delegi
şi dreptate-ai să culegi.

Fruntea-n ceruri să-ți ridici
fără teamă şi să zici:
DOMNUL BINEVOITOR,
MI-A VENIT ÎN AJUTOR!

CRAINIC II: Iov răspunse-atunci discret;

IOV: -Nu mai e nici un secret,
cu privirile Lui calme
sufletul îmi ține-n palme.

Domnul-n brațe mă ridică
şi mă face fără frică
să adorm la al Său piept
ca un copilaş, aştept.

Doar de Domnul legănat
somnul mi-e iluminat.
Sufletul şi tot ce-i viu
este-n mâna Lui şi ştiu,
animale, păsări, peşti
te învață să-L iubeşti.

Ceru-ntreg şi-ntreg pământul
să-i ridice-n slavă cântul.
El e-ntreaga-nțelepciune,
sfatul despre lucruri bune
şi Pricepere, Voință,
Domnu-nseamnă Stăruință,
Drumul către Biruință,
şi Răbdare în Credință,
în Nădejde şi Speranță.
Domnu-nseamnă Curezanță.
Yahve totul face bine
şi mă duce pe căi line
înspre ape liniştite
şi-nspre locuri prea ferite.
Să-mi înaintez aş vrea
Cauza-naintea Sa:
Orice mi s-ar întâmpla
vreau să-i spun durerea mea.
Chiar de Domnul mă ucide
vorbele-mi rămân lucide.
În putință de-mi va sta
căile-mi voi apăra
şi Dreptate şi-Ndurae.

Mărturie cum n-aş da,
cum că omu-i ca o floare
şi ca steaua căzătoare.
Ca o umbră-i risipit
şi se pierde-n Infinit.
Precum cade frunza verde
sufletul şi-l poate pierde.

ELIFAZ: -Ce ştii tu şi nu ştim noi,

CFRAINIC II: Spuse ELIFAZ apoi.

ELIFAZ: Frica ta de Dumnezeu
ţi-a făcut cuvântul greu.
Împotriva cui ţi-e duhul
ce ţi-a otrăvit văzduhul?
Ca o apă, c-aşa-i firea,
omul bea nelegiuirea.
În deşertăciuni şi fală
de se-ncrede, se înşeală
în nelinişti şi-n durere!
Domnul Însuşi îl atinge
şi suflarea gurii-i stinge.
Ca o viţă despuiată
este omul, plin de pată.
Ca măslinul fără floare
şi ca vântul fără boare.
Omul care iscă rău
se va prăbuşi în hău
şi va bea nelegiuire
ca şi când ar bea iubire."

IOV: -Când durerea nu se-alină,
spune, are omul vină?"

CRAINIC I: întrebă atunci Iov,
ca văzând într-un hrisov.

IOV: -Nu ştiu ce să mă mai fac,
Dumnezeu m-a dat pe plac,
celor mai nelegiuiţi,
celor răi şi necinstiţi.
Plânsul-mi înroşeşte faţa
cum se iscă dimineaţa.
Umbra morţii mi-e pe pleoape.
De sfârşit sunt foarte-aproape.
Doamne, de aceea-ţi cer
un Apărător în Cer,
martor viu din locuri-nalte
înainte-ţi să mă salte,

să mă scape de urgie
şi în pace să mă ție!

Mă nedreptățiți cumplit
deşi simt că n-am greşit.
Sufletul mi-l întristați,
cum vă mai numiți voi frați?
Dacă-n viață am greşit,
recunosc şi sunt smerit.
Rudele m-au părăsit
şi prietenii-au fugit.
Am ajuns ca un străin
şi mi-e viața numai chin.
Vin cu inimă umilă
să implor acum milă…

CRAINIC I: Astfel Iov se tânguia
de pământu-ntreg vuia
pietrele gemeau şi ele
de atâtea vorbe grele:

IOV: -Sufletul mi-e întristat
şi răspunsuri n-am aflat.
Vinuit sunt pe nedrept.
Sufletul mă doare-n piept.
Iar dacă am rătăcit
m-am întors, m-am pocăit.
Sunt zdrobit şi-aproape pier,
n-am putere să mai sper,
mâna Domnului m-atinge
şi văpaia rău mă-ncinge.
Dar în sufletul meu ştiu
RĂSCUMPĂRĂTORU-I VIU.
Cred cu toate-acestea, eu
C-AM SĂ-L VĂD PE DUMNEZEU.
Doru-acesta este-n mine
şi-am să-l văd pe Domnu-n fine.
Domnul binevoitor
Alina-va al meu dor…

CRAINIC II: Şi luă cuvântul iar
şi grăi aşa ȚOFAR:

ȚOFAR: -Omul lacom nu munceşte,
pe sărac îl asupreşte
şi pe rob îl ține-n jug
n-are parte de belşug,
căci, de-atâta lăcomie
îşi dă duhul cu simbrie.
Domnu-i va trimite foc,
Grindini, ploaie la un loc,
cum stă scris în Sfânta Carte
de nimic avea-va parte.
Toți cei răi, de Domnul pier
în ploi de săgeți de fier.
Domnul nu mai face zid
peste cei ce îl desfid,
că-s cu suflete perfide
îi răneşte şi-i ucide.
Mistuit la foc mocnit
omul rău e nimicit…
Fie slujitor ori rege,
de trăieşte fără lege
el va fi dezvăluit
şi de ceruri pedepsit.

CRAINIC II: Iov dădu al său răspuns:

IOV: -Ca şi când n-ar fi de-ajuns,
Sunt la capătul răbdării
pân' la marginile zării.
Nu mai văd nici o scăpare
din această încercare.
A lui Dumnezeu nuia
o încerc pe pielea mea.
Căci sa abătut mânia
ce-mi răpeşte bucuria.
Când încinge Domnul coapsa
eu pe loc îi simt pedeapsa.
Sunt ca pleava de gătej,
spulberată de vârtej.
Ca un pai zburat de vânt
ca țărâna aspră sunt
ce-i sub tălpi călcată-n pripă
şi strivită într-o clipită.”

CRAINIC I: Spuse-atuncea ELIFAZ:

ELIFAZ:

-Vreau să ştii, în orice caz,
omul – îi va fi mai greu
de folos lui Dumnezeu.
Ci, lui însuşi de folos,
omul este păgubos.
De eşti bun ori de eşti rău
numai spre folosul tău
astfel eşti, căci de te plângi
nici un merit n-ai să strângi.
Căci purtarea-i bună, rea
pentru mântuirea ta.
Căile fără de vină
te vor duce la Lumină,
te vor ridica din tină
la belşug de pace lină.

Dar cu Domnul cel slăvit
de te-ai împrietenit
vei fi drept şi-ți va fi bine,
fericirea e la tine.
Să primeşti învățătură
de la Dumnezeu din gură,
iar în inimă să-ți pui
neîncetat vorbele Lui.

De-ai să te întorci din hău
înapoi la locul tău,
dobândi-vei demnitatea
să înlături nedreptatea.
Aur din Ofir în prund
să-l arunci tot mai afund.
Cel Atotputernic, ştii
aur îți va deveni
şi argint şi bogăție
şi întreaga avuție
dacă îl vei asculta,
rugă Lui vei ridica
Dumnezeu în Mila Sa
fi-va desfătarea ta.

CRAINIC I: Spuse-atuncea gânditor
Iov cu glas sfâşietor:

IOV: -De-aş şti unde locuieşti,
în tăriile cereşti,
eu la uşă ți-aş veni
şi plângând m-aş osteni
să-ți aduc mii de dovezi
de iubire, să mă crezi.
Şi la Scaunul Ceresc
aş cădea spunând: Iubesc!
Ca în veci să fiu iertat
Domnul fie lăudat!

Domnul mi-e Judecător
chiar de-ar fi acum să mor,
aş cunoaşte imediat
pe ce cale am urmat,
ce cărări am străbătut
de când m-am ivit din lut.
Ca şi aurul curat
aş ieşi la încercat.
Drumul nu mi-am abătut
şi cărarea n-am pierdut,
de la legi n-am abdicat
şi Cuvântul l-am urmat.

CRAINIC I: Iar BLIDAD luă cuvântul
şi rosti ca-n tremur – vântul:

BLIDAD: -Frica, dar şi stăpânirea
sunt la Domnul, asta-i firea.
Poate-un om cu mintea sa
oştile a-i număra?
Poate omul muritor
Fără nici un ajutor
Cel născut dintr-o femeie
Drept în fața Lui să steie?

Luna chiar, nemuritoare,
nu-i de tot strălucitoare.

Nu-s nici stelele-adunate
înaintea Sa curate.
Însă omul muritor
Nu-i decât un viermişor…

CRAINIC II: spuse iar a treia oară
şi BLIDAD, cu voce clară.

IOV mai zise cu glas rar
răspunzându-i lui ȚOFAR:

IOV: Omului fără tărie
Tu îi dai putermicie,
Tu oferi doar sfaturi bune
şi belşug de-nțelepciune.
Numai Tu, o Doamne, ştii
stâlpii Cerului să-i ții.
Când se clatină pământul
Tu opreşti îndată vântul.
Stavili pui în larg de zare
Peste zbuciumul de mare.
Doamne, voi urma mereu
Căile lui Dumnezeu
ca şi-atunci când strălucea
candela deasupra mea.

Vreau să fiu iar fără pată
cum eram eu altădată.
Şi iubit şi respectat
şi de Domnul apărat.
Azi durerea mi-e veşmânt
Suferința-i crezământ,
căci mi-s paşii numărați
cântăriți şi măsurați,
şi în cumpăna cea dreaptă
răsplătit sunt după faptă.

……………………………………………………………………………….

CRAINIC I:

Multe vorbe pe ales
şi-au rostit cu înțeles
toți prietenii lui Iov.
Şapte zile, şapte nopți,
dacă stai să te socoți
nici prea multe, nici puține
să le afle poate-oricine.

CRAINIC II:

Stați acum liniştiți
şi Scriptura o citiți.
Am avea ce povesti
Cărțile nu s-or sfârşi.
Şi povețe-am învăța
iar la rându-ne vom da
sfaturi zeci din tată-n fiu
şi-altor oameni ce nu ştiu.

CRAINIC I:

Pentru că de la-nceput
necurmat Iov a crezut,
s-a păstrat desăvârşit
şi răbdând, a suferit
la momentul potrivit
Dumnezeu l-a răsplătit
înzecit şi însutit
dându-i mai târziu-napoi
şi cămile, oi şi boi,
fii şi fiice, bunăstare
pentru-aşa o comportare
exemplară-n suferință
şi model de biruință
în răbdare şi credință
a primit cu prisosință.

CRAINIC II:

Astfel Domnul răsplăteşte
pe acel care-L iubeşte
şi rămâne-n viață drept
răbdător şi înțelept
şi cu multă stăruință
ajungând la biruință,
chiar lipsit de vreo putere

nu disperă şi nu cere
şi de rău-i cu priință
nu se leapădă-n credință.

CRAINIC I: ***Tu nădejdea să-ți păstrezi***
a iubi să nu-ncetezi
şi în Domnul să te-ncrezi,
toată viața să-L urmezi
ca şi Iov cel răbdător
ce-a ieşit biruitor.

****

POVESTEA CELOR DOI FRAȚI
(CAIN ŞI ABEL)

Asta-i o poveste tristă
şi mai tristă nu există.
O s-o spun cum e, aşa,
Poate învățați ceva.

După ce-au păcătuit
primii oameni în Eden,
Paradisu-au părăsit
şi fugind de locul sfânt
poposit-au pe pământ.
Iar Adam avu doi fii.
Şi-au crescut aceşti copii,
iar când mari au devenit
tatăl lor le-a poruncit
fiecare-n felul său
să-i dea cult lui Dumnezeu,
pârga jertfei muncii lor.
De atunci s-au pus cu zor
pregătind cu sârg şi drag
jertfa Domnului în prag.

*

Fiul CAIN era plugar
muncitor şi gospodar.
Grâul când era în pârg
el muncea cu mai mult sârg

însă nu trudea în van.
Floarea grâului din lan
rod dădea crescut în mână
pâine proaspătă şi bună.

ABEL s-a făcut cioban
şi ca orişice mocan
adunase oi, cu sute,
turmă-ntreagă de cornute.
Oile întâi născute
îi dădeau câte-un mieluț
creț la blană şi drăguț.

Amândoi trudeau cu greu
şi credeau în Dumnezeu.

*

Dragi copii, şi aşadar,
înspre ziuă la hotar
ABEL puse pe altar
un miel alb pe un ştergar
şi-l înjunghie sfios.
Sângele se scurse jos.
Dumnezeu binevoi:
jertfa-i luă şi-l ferici,
căci era din trup curat
şi din suflet neîntinat.

ABEL era bun şi drept
şi-n credință înțelept.
Fiind la inimă milos
el jertfi mai cu folos
decât CAIN ce-aduse-n pripă
grâu în pârg făcând risipă
şi trufindu-se, privea
cu privire aspră, grea,
jertfa fratelui cel bun
pregătită din ajun.

Fiindc-a fost invidios,
Domnul, foarte mânios,
roadele nu i-a primit
şi nici nu l-a răsplătit.

Supărat la rândul său
CAIN jură cu suflet rău
nicidecum să mai amâne,
imediat să se răzbune.

*

Domnul însă l-a-nvățat
să nu cadă în păcat;
hotărât să-l stăpânească,
de păcat să se ferească.

-*Ştii, pârdalnicul păcat*
stă la uşa ta culcat
spuse Domnul cu-ntristare.
Ia aminte şi fii tare!

Dar acest agricultor,
foarte neîndurător
mândru şi invidios
fu de îndoială ros.
Însă foarte curios,
nu-şi lăsă privirea-n jos
şi cu voce guturală
vru să ceară socoteală.

Când văzu că-i refuzat,
fața i s-a-nnegurat
şi privirea lui stătea
sus la Domnul şi-ntreba
pentru ce n-a fost primită
jertfa astfel pregătită.

Dacă-n suflet tu ai fiere
în zadar e jertfa ta;
nu-i primită cu plăcere
cât de mult ea te-ar costa.

*

Chiar în ziua următoare
fratele răutăcios
se gândi să îl omoare
pe-al său frate credincios.
Gândul rău şi-l împlini
crudul CAIN a doua zi
de invidie pătruns,
pe frîţâne-su cel blând
fără milă ucigând.

Parcă n-ar fi fost de-ajuns,
a fugit şi s-a ascuns.

Dar degeaba te fereşti
de priviri dumnezeieşti
Fiindcă Domnul Sabaot
vede şi aude tot.
Nu ai cum şi nu ai unde
te piti şi te ascunde.

*

Şi-n răcoarea serii, iată,
Că Dumnezeiescul Tată
i-a strigat cu glas sever:

-Este strigător la cer!
CAIN, îţi poruncesc şi-ţi cer:
Ieşi de unde te-ai ascuns
c-ai păcătuit de-ajuns.
Te-am văzut, te-am auzit.
Cât eşti de nesăbuit!

Sângele lui ABEL, sfânt,
s-a suit de la pământ
pân' la cer, pân' la zenit…
Iată, ai păcătuit,
n-ai făcut ce-am poruncit!

Dar când Domnul a-ntrebat
unde e cel căutat,
CAIN răspunse cu bănat,
că nu el e vinovat:

-Ce sunt eu, sunt păzitor
al unui sărman păstor?
Eu sunt lucrător plugar
şi de Abel n-am habar.”

Astfel, dispreţuitor,
mincinos şi-nşelător
CAIN răspunse încrezut
ca şi când n-ar fi ştiut,
necăindu-se astfel
pentru moartea lui ABEL.

*

Domnul aspru l-a mustrat
că din ură a vărsat
sânge cald, nevinovat.
Însă ceea ce intrigă
e că sângele mai strigă,
al acestui blând oier
chiar şi astăzi pân’ la cer.

-De te-ascunzi, nu mă-ndoiesc
că n-oi şti să te găsesc.
Te blestem şi te conjur
tot pământul împrejur
să-l străbaţi, să pribegeşti
liniştea să nu-ţi găseşti.
Eu îţi pun un semn pe frunte
nimeni să nu te înfrunte
şi să nu găseşti Lumina
până ispăşi-vei vina…

CAIN, un frate rău făptaş
de-al său frate ucigaş,
prigonit şi alungat
fu de Domnul blestemat.
Toată viaţa lui imundă
fu silit să se ascundă.

Pentru că n-a ascultat
şi-a căzut în grav păcat
ce se cheamă <u>fratricid</u>

(cei ce frații își ucid),
CAIN să pribegească-ajunse
şi de Yahve se ascunse.

Iar pe unde a trăit
din Eden la Răsărit
CAIN avu pe rând urmaşi,
ai păcatului părtaşi
o mulțime de norod
trăitori în Țara Nod.

Tu pe frate să-l iubeşti
şi să nu păcătuieşti
dacă nu vrei într-o zi
alungat din Rai să fii…

***

MAMA REA ŞI MAMA BUNĂ

sau

JUDECATA LUI SOLOMON

Pildă de înțelepciune,
Solomon, aşa se spune,
era drept şi era sfânt
ca nici altul pe pământ.
Mult prea tânăr ales rege
Trăia viața după Lege.
Încă de la început
Domnului el i-a cerut
nici averi, nici sănătate,
nici puteri nelimitate
peste oşti şi peste-armate
şi nici aur în carate.
Nici palate, nici bucate,
nici victorii repurtate,
ci doar MINTE ÎNȚELEAPTĂ
ca să țină CALEA DREAPTĂ.

*

Şi veneau la el popoare
să se-nchine-n ascultare.
Chiar din Saba, o regină
ca să-şi afle tihnă lină.

Vestea merse prin vecini

că ar judeca pricini
şi că toți împricinații
se întorc smeriți, ca frații
şi se-mpacă-ntr-a lor vină
nemaiexistând pricină.

Mila lui nemăsurată,
Umilința-ntruchipată,
ca şi **dreapta iscusință**
folosită cu ştiință
şi **măsura** de-a şti-n fine
CE E RĂU ŞI CE E BINE
toate-acestea l-au făcut
şi iubit dar şi temut.

*

Se iscase o gâlceavă
foarte rea şi foarte gravă
într-o zi când fără veste
două tinere neveste,
fiecare susținând,
blestemând şi suspinând,
că AL SĂU – COPILUL – ESTE.
Una dintre-aceste soațe
tot strângea un prunc în brațe.

Şi femeile aceste
au venit cu-al lor necaz
la-nțeleptul Solomon
cu pruncuțu-n mâini, plocon
să le spună răspicat
Înțeleptul luminat
cine ar avea dreptate.

*

Stând în jilțul de-mpărat,
Solomon le-a invitat
să îi spună ce motiv

le-a adus intempestiv
de la treabă, cu tot zorul
şi al cui e pruncuşorul?

-*E al meu,* răspunse una.
Poți să dovedeşti minciuna?
-*Ba-i al meu,* cealaltă spuse,
fiindc-al tău muri, se duse,
chiar azi noapte, copleşit
şi de fierbințeli răpit.

-Ba, mi l-ai furat pe-al meu,
şi să-l recunosc nu-i greu.

Ba-i al meu, ba nu-i al tău,
se certară foarte rău.
Una-n stânga, una-n dreapta
şi cu vorba şi cu fapta,
nepăsându-le că-l doare
trăgeau pruncul, să-l omoare
şi de cap şi de picioare.

*

Somolon văzând aceste
izbucniri de la neveste,
spuse-atunci cu voce gravă:
-Ca să nu stârniți gâlceavă,
iacă, eu vă fac dreptate:
dăm copilul jumătate,
cu o sabie-ascuțită
şi pleca-va mulțumită,
fiecare cu o parte
ca să plângă a lui moarte.

*

Dinadins aşa grozavă
fu sentința lui regească
numai să mărturisească,
să se vadă cine minte
ori de are simțăminte

pentru-acel copil din faşă.

Prima „mamă” foarte laşă,
imediat a consimțit
şi-a permis ca negreşit
pe copilul pus chezaş
să-l despice un ostaş,
pentru ca vrăjmaşa sa
viu de-acolo să nu-l ia.

*

-*Este strigător la cer:*
vreau mai bine eu să pier,
spuse foarte-ndurerată
mama cea adevărată.
Eu te rog, slăvite rege
să faci pace, după Lege
şi să dai, cât este viu
celeilalte, pe-al meu fiu,
chiar dacă o să-mi lipsească
numai fă ca să trăiască.
Eu renunț, de bună seamă
la iubirea mea de mamă.

*

După aceste vorbe sfinte
pline de învățăminte
curtea-ntreagă-a amuțit.
Solomon a poruncit
ca să-i fie-napoiat
pruncul neîntârziat
mamei cele-adevărate,
celei sfinte, devotate,
care-a vrut să se jertfească
iar pruncuțul să trăiască.

*

Faima lui se duse-ndată

repede, ca niciodată
şi-a lui Solomon dreptate
fu vestită în Cetate.
Astfel, ştirea s-a-nşirat
pretutindeni în Regat,
de-a aflat, şi nu degeaba
şi-o regină de prin Saba
ce-a venit să ceară sfat
la slăvitul împărat.

Iar a lui înțelepciune
a rămas ca pildă-n lume.

***

URIAŞUL ÎNVINS

Uriaşul ce-a pretins
că de nimeni nu-i învins
conducând a lui armată
vru în suliţi să se bată
c-un flăcău izraelit.
Cred că aţi mai auzit
de povestea din Scriptură,
care ţine cu măsură
respiraţia la gură…

Coif purta, platoşă veche
scut şi suliţă străveche.
Cu asemenea armură
făcea acte de bravură.
Se credea fără pereche.
„*Cred că-i floare la ureche
să înving armata-ntreagă
şi s-o vâr într-o desagă.”*

El se lăuda trufaş
cum că nu-i fricos şi laş.
Şi pofti cu glasul gros
pe-orice tânăr curajos
să se-ntreacă-n luptă dreaptă.

David, fire înţeleaptă,
un păstor păscând vioi
şi pe capre şi pe oi,
ce trăia-n acel ţinut,

neînfricat cum se ştia
iute socoti aşa:

„*Eu, un simplu băietan,*
să mă bat c-un filistean?
Cu asemenea armură
să-i dau viața mură-n gură?
Însă, chibzuiesc aşa:
Dacă Domnul Însuşi vrea
şi va fi de partea mea
voi învinge uriaşul
şi-l alung de pe imaşul
stăpânit de neamul meu,
să-mi ajute Dumnezeu!”

Şi spunând această rugă
tânărul porni în fugă.
Ce să mai lungească vorba?
Îți umplu cu pietre torba
ca să aibă țara pace
şi cu praştia, dibace,
îl ochi atunci în frunte
pe-uriaşul cât un munte.
Şi-l lăsă acolo, lat
pe trufaşul Goliat.

Iar poporul, cum se ştie
scăpă astfel din robie
şi de cruzii filisteni
şi de-ai lor cumpliți oşteni.

*

O povață îți dau eu:
Cu nădejdea-n Dumnezeu,
fără ironii şi glume

poți să-nvingi o-ntreagă lume.
Dacă eşti încrezător
pe-un noroc înşelător
iute-ți vei găsi şi naşul
precum Goliat, trufaşul…

SFÂNUL PETRU PE APE

„Dumnezeu mergând pe ape!
Aş putea-ncerca şi eu
printre valuri cu hârtoape
ca şi Domnul Dumnezeu?”
se-ntrebă Dănuț odată.
O să-l lămurim îndată.
Eu vă rog să ascultați
pilda şi să învățați
cum să credeți necurmat
în acel ce v-a creat
şi vă are-n paza Sa
pe-orice vreme, bună, rea.

Toate vin n chip şi fel
dacă te încrezi în El.
Niciodată n-ai să pierzi
dacă-ncrederea îți pui
numai în puterea Lui.

*

Petru însuşi s-a-ncrezut
în Iisus de la-nceput
şi-astfel l-a mărturisit
încât PIATR-A DEVENIT.

Astfel se făcu-ntr-o seară,
ucenicii se urcară
în bărcuța lor cu vele.
Însă noaptea-i fără stele,
Fără lună, întunecată
Şi e vremea zbuciumată.

Valuri nalte şi furtună,
cerul fulgeră şi tună
iar bărcuța lor trosneşte
ca şi prinsă într-un cleşte.
Valuri mari pătrund şiroaie,
ucenicii-s uzi în ploaie.
Temători şi-nfrigurați
au strigat acei bărbați,
străbătuți de un fior
Pe Iisus în ajutor.

-Doamne, vino şi ne scapă
de furtună şi de apă.
Potoleşte, Doamne, vântul
cu puterea şi Cuvântul.
Căci numai Cuvântul Tău
ne va apăra de rău,
fiindcă eşti Stăpânul Sfânt
şi pe cer şi pe pământ
şi pe apă şi în stele,
Împărat pe toate cele…

*

Toți din barcă se luptau
şi la Domnul se rugau.
Dar ce văd în zare, oare?
ca pată albă, mare,
o lumină se zărea,
parcă se apropia,
parcă se îndepărta…

Şi privind mai către-Apus
cunoscură că-i Iisus.
Ei atunci s-au alarmat,
tare s-au înfricoşat
pe Iisus văzând pe ape
cum venea plutind să-i scape,
fiindcă nu credeau – smeriți –
că fuseseră-auziți.

Cine-atunci să-i înțeleagă

într-aşa o noapte neagră?

Auziră-atunci un glas:
-La-ncercare nu vă las,
nu vă temeți de puhoi,
*căci **Eu, Domnul sunt cu voi***
şi voi fi întotdeauna
pentru-a potoli furtuna.
Vă veghez neîncetat
şi pe mare şi pe-uscat.

Glasul mai apoi le-a spus:
-Nu mă credeți că-s Iisus?
sunt cu voi de la-nceput
cu acei care-au crezut.
Hai, veniți-mi mai aproape
şi o să plutiți pe ape
şi o să călcați pe val
cum călcați pe orice mal.
Căci, crezând al Meu Cuvânt
veți păşi ca pe pământ.

*

Ei nu s-au mai speriat,
tare s-au mai bucurat
căci ştiau că singuri nu-s
lângă ei era Iisus!

-Dacă-ntr-adevăr Tu eşti
Doamne, vreau să-mi porunceşti
ca la Tine eu să vin
peste ape să calc lin,
să plutesc, să merg, să zbor!
spuse Petru-ncrezător.

Cum era pe haine leoarcă
Petru-a coborât din barcă
şi-a-nceput cu fruntea sus
să se-ndrepte spre Iisus.
El plutea uşor pe unde
fără ca să se scufunde
tot cu ochii la Iisus

peste ape, cum v-am spus.

*

Vântul s-a-nteţit din nou
şi al apelor ecou
se-auzea mugind a fiară.
Petru-o clipă se-nfioară
şi în loc să mai privească
la Iisus cum o să-l scape,
Petru tot privea a ape.
Cum atunci să reuşească?
Începu ca să se teamă
să se vaiete, să geamă.
Apucă să se-ndoiască
chiar de pronia cerească.
Şi atunci picioru-i scapă
şi se adânci în apă.
Cât pe-aici să se scufunde
în învolburate unde.

-Doamne, scapă-mă de vrei,
că tu scapi şi pe mişei!
Iartă-mă că m-am temut
şi în Tine n-am crezut.
De m-am îndoit un pic
să mă ierţi, acum-ţi zic.

-Bine, om fără credinţă,
oare este cu putinţă
cunoscându-Mă tu bine
să te îndoieşti de Mine?
zise Domnul întristat.
Dar pe urmă l-a salvat,
nelăsând pe om la greu
niciodată, Dumnezeu.

*

Domnu-n barcă a intrat.
Imediat şi vântu-a stat,
fulgerul s-a potolit,
tunetul a amuțit
iar furtuna sa oprit,
adiere-a devenit.
Dintr-o apă-aşa mugindă
apa deveni oglindă.

-*Cine e acesta, Sfântul*,
că de El ascultă vântul?
se-ntrebau cu toți uimiți
şi că-s teferi, mulțumiți.

*

De te-ncrezi întotdeauna
poți să potoleşti furtuna,
ba şi norii de pe cer
încărcați de sfânt mister.
Focul ai să-l stingi uşor
dacă chemi într-ajutor
pe acel ce-n grabă vine
şi în mâna Lui te ține.
Dacă însă eşti fricos
prea puțin eşti credincios.
Te vei scufunda în hău
ispitit de Cel ce-i rău
şi-urmăreşte să te piardă
sufletul în foc să-ți ardă.

Pe uscat, pe cer, pe mare
SINGUR DOMNUL ȚI-E SCĂPARE.
Şi cu Domnul tău aproape
ai să poți să mergi pe ape.
c-o bobiță de credință
şi cu multă stăruință
ai să poți să intri-n foc
munții să-i clinteşti din loc…

***

POVESTEA TURNULUI CEL TRUFAŞ

Ploaia nu trecuse bine
că îndată au uitat
primii oameni legământul
şi căzură în păcat.

Toată stirpea omenească
hotărâse să clădească
pân' la cer un turn vestit
ce nu s-a mai pomenit.

Însă ce clădeau cu ziua
ziduri mari se prăbuşeau
căci băteau în vânt cu piua
şi nu se înțelegeau.
Da'i deşartă-a lor trufie
plină de nimicnicie.
Încrezându-se în ei,
se simțeau aproape zei.

Dumnezeu n-a zăbovit
limbile le-a încâlcit.
Chit că ei vorbeau pe şleau
nu se mai înțelegeau.
Dac-un meşter ridica
într-o zi un zid de piatră
altu-a doua zi strica
pân' şi temelia-n vatră.

Astfel de atunci, se ştie,
Termenul BABILONIE
Este pentru omenire

haos, pulberi, prăbuşire.

*

Nu te pune, dragul meu,
mai presus de Dumnezeu,
pân' la stele, pân' la nor
c-o să cazi îngrozitor..

***

SFÂRŞIT

SUMAR

Tipărit la S.C. DON STAR S.R.L. Galaţi,
Str. 1 Decembrie 23 Tel/Fax: 0236-492587